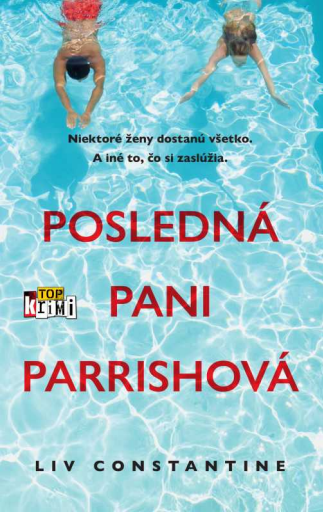

A top-down view of two women swimming underwater in a pool. The water is clear blue with light reflecting off the surface, creating a pattern of white and blue ripples. The woman on the left is wearing a red swim cap and a dark swimsuit, with her arms extended downwards. The woman on the right is wearing a light-colored swimsuit and has her arms extended outwards.

Niektoré ženy dostanú všetko.
A iné to, čo si zaslúžia.

POSLEDNÁ PANI PARRISHOVÁ

L I V C O N S T A N T I N E

POSLEDNÁ
PANI
PARRISHOVÁ

Liv Constantine

POSLEDNÁ
PANI
PARRISHOVÁ

Z angličtiny preložila Katarína Varsiková

slovart

Copyright © Lynne Constantine and Valerie Constantine 2017
Published by arrangement with Harper, an imprint
of HarperCollins Publishers.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019
Translation © Katarína Varsiková 2019

ISBN 978-80-556-3730-3

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani
vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

VENOVANIE OD LYNNE:

*Pre Lynne na druhom konci knihy, nedá sa spočítať,
za čo všetko ti vďačím.*

VENOVANIE OD VALERIE:

Pre Colina, ty si mi to umožnil.

PRVÁ ČASŤ

AMBER

1

Amber Pattersonovú už nebavilo byť neviditeľnou. Tri mesiace chodila deň čo deň do toho istého fitness, tri dlhé mesiace sledovala záhaľčivé ženy, ako pracujú na tom jedinom, na čom im záležalo. Ponorené do seba; stavila by posledný dolár, že ani jedna z nich by ju na ulici nespoznala, hoci ju mali dennodenne meter od seba. Akoby bola súčasťou zariadenia, nedôležitá, nehodná pozornosti. No jej to bolo fuk, všetky jej boli ukradnuté. Existoval jeden jediný dôvod, prečo sa s úderom ôsmej každý boží deň dotiahla k tomu stroju.

Na smrť ju desila rutina, každodenné urputné trápenie predstavovalo čakanie na okamih. Kútikom oka zazrela zlaté značkové Nike, ako sa postavili na vedľajší stroj. Amber vystrela pleciami a predstierala, že je úplne zaujatá časopisom strategicky umiestneným na rúčke stroja. Obrátila sa a venovala atraktívnej blondíne hanblivý úsmev, za ktorý sa jej dostalo zdvorilého pokývnutia. Amber sa načiahla za fľašou s vodou a zámerne posúvala nohu na okraj, až sa jej pošmykla a časopis spadol na zem, pristál vedľa pedála susedného stroja.

„Ach, prepáče,“ začervenala sa.

Skôr než stihla zoskočiť, žena prestala krútiť pedálmi a podala jej ho. Amber sledovala, ako stiahla obočie.

„Toto čítate?“ poznamenala, keď jej ho podávala.

„Áno. Je to časopis trustu pre cystickú fibrózu. Vychádza dva razy ročne. Poznáte ho?“

„Pravdaže. Pôsobíte v medicíne?“ spýtala sa žena.

Amber uprela pohľad do zeme a potom opäť na ženu. „Nie, ja nie. Moja mladšia sestra trpela CF.“ Nechala svoje slová celkom odoznieť.

„To mi je ľúto. Nebolo to odo mňa ohľaduplné. Nič ma do toho nie je,“ žena sa vrátila späť na stroj.

Amber potriasla hlavou. „Nie, to je v poriadku. Poznáte niekoho s cystickou fibrózou?“

V ženinom upretom pohľade bola bolesť. „Sestra. Zomrela pred dvadsiatimi rokmi.“

„To mi je ľúto. Koľko mala rokov?“

„Šestnásť. Bola o dva roky mladšia.“

„Charlene mala štrnásť.“ Amber spomalila, pretrela si oči hánkou. Oplakávať neexistujúcu sestru si vyžadovalo herecké nasadenie. Jej tri sestry žili a mali sa fajn, hoci s nimi už dva roky nehovorila.

Stroj, na ktorom cvičila žena, zastal. „Ste v poriadku?“ zaujímala sa.

Amber potiahla nosom a pokrčila plecami. „Je to stále ťažké, aj po tých rokoch.“

Žena sa na ňu zadívala, akoby sa rozhodovala, potom vystrela ruku.

„Som Daphne Parrishová. Čo poviete na to, keby sme odtiaľto vypadli a porozprávali sa pri šálke kávy?“

„Určite? Nechcem vám narúšať tréning.“

Daphne prikývla. „To nič, rada by som sa s vami pozhovárala.“

Amber jej venovala čosi ako vďačný úsmev a zliezla dolu. „Znie to super.“ Potriasla jej ruku. „Som Amber Pattersonová. Rada vás spoznávam.“

*

Neskôr v ten večer ležala Amber v bublinkovom kúpeli, chlipkala merlot a hľadela na fotky v časopise *Podnikateľ*. S úsmevom ho položila, zavrela oči a oprela si hlavu o kraj vane. Priebeh dnešného dňa ju naplňal spokojnosťou. Bola pripravená, že sa povlečie oveľa dlhšie, ale Daphne jej to uľahčila. Po krátkom zdvorilom rozhovore pri káve prešli k téme, ktorou vzbudila v Daphne záujem.

„Kto to nezažil, nepochopí,“ Daphnine modré oči vášnivo planuli. „Julie pre mňa nikdy nepredstavovala bremeno, no spolužiačky na strednej do mňa vždy dobiedzali, aby som ju nevláčila so sebou. Nechápali, že netuším, kedy ju

znova zoberú do nemocnice a či sa odtiaľ ešte vráti. Každý okamih bol vzácny.“

Amber sa naklonila dopredu a predstierala najúprimnejší záujem, zatiaľ čo odhadovala cenu diamantov v Daphniných ušiach, tenisového náramku a obrovského diamantu na opálenom a dokonale vymanikúrovanom prste. Mala na svojom tele veľkosti 34 minimálne stotisíc, a pritom neprestajne nariekala nad smutným detstvom. Amber potlačila zívnutie a stisla pery v úsmeve.

„Viem. Zostávala som doma so sestrou, aby mama mohla ísť do práce. Takmer stratila zamestnanie pre to vymeškávanie, a nemohli sme si dovoliť prísť o zdravotné poistenie.“

„Ach, to je strašné,“ preglgla Daphne. „Ďalší dôvod, prečo mi tak záleží na nadácii, poskytnúť pomoc rodinám, ktoré si nemôžu dovoliť platiť starostlivosť. Je to odjakživa hlavnou súčasťou misie Julie's Smile.“

Amber predstierala šok. „Julie's Smile je *tvoja* nadácia? To je tá Julie? Viem o nej všetko, čítala som o tebe celé roky. Obdivujem ťa.“

Daphne prikývla. „Začala som hneď po škole. Vlastne, môj manžel bol zároveň prvým mecenášom.“ Tu sa trochu rozpačito usmiala. „Tak sme sa zoznámili.“

„Nechystáte náhodou v tomto období veľkú zbierku?“

„Vlastne áno. Bude to o pár mesiacov. Ešte treba všeličo spraviť. Napríklad... ale to je jedno.“

„Veď povedz, čo?“

„No, len som si vravela, že by si možno rada pomohla. Bolo by fajn mať niekoho, kto je zasvätený...“

„Rada by som pomohla,“ vpadla jej do reči Amber. „Nezarábam veľa, ale určite môžem investovať svoj čas. To, čo robíte, je veľmi dôležité. Keď si predstavím, koľko užitočného to prináša...“ Zahryzla si do pery a zamrkala očami, aby zadržala slzy.

Daphne sa usmiala. „Výborne.“ Vytiahla svoju vizitku s vygravírovaným menom a adresou. „Nech sa páči. Výbor sa stretáva u mňa vo štvrtok o desiatej predpoludním. Podarí sa ti prísť?“

Amber sa zoširoka usmiala, stále sa tvárila, akoby mala na mysli v prvom rade tú chorobu. „To si nedám ujsť.“

2

Kolísavý rytmus sobotňajšieho vlaku z Bishops Harbor do New Yorku privodil Amber upokojujúce driemoty a vytrhol ju zo strnulej rutiny bežného dňa. Sedela pri okne s hlavou opretou o sedadlo, občas otvorila oči a zadívala sa na ubiehajúcu scenériu. Spomínala si na svoju prvú jazdu vlakom, keď mala sedem rokov. Bolo to v júli v Missouri, počas najhorúcejšieho a najdusnejšieho mesiaca v roku, klimatizácia bola na rozsypanie. Doteraz si vybavovala matku sediacu oproti v čiernych šatách s dlhými rukávmi, bez úsmevu, s vystretým chrbtom a kolenami pevne pri sebe. Svetlohnedé vlasy stiahnuté v uzle, v ušiach mala náušnice – drobné perly vyhradené na mimoriadne príležitosti. A Amber usúdila, že pohreb matkinej matky bol takou príležitosťou.

Keď vystúpili na ošumelej stanici vo Warensburgu, vzduch vonku bol ešte zadúšajúcejší ako vo vlaku. Strýc Frank, matkin brat, ich čakal, naložili sa do nepohodlnej otrieskanej modrej dodávky. Najviac si vybavovala zápach – zmes potu, prachu a vlhkosti, popukané kožené sedadlo zadierajúce sa do pokožky. Viezli sa popri nekonečných kukuričných poliach a malých farmách s ošarpanými drevenými domami, na dvoroch sa povalovalo zhrdzavené náradie, vraky áut, pneumatiky bez diskov, polámané kovové lešenie. Pôsobilo to depresívnejšie ako ich vlastný domov. Amber by bola radšej doma spolu so sestrami. Matka však usúdila, že boli na pohreb primálne a Amber dostatočne veľká, aby prejavila úctu. Väčšinu toho hrôzostrašného víkendu vytlačila z mysle, no nemohla zabudnúť na desivú ošarpanosť naokolo, otrasnú obývačku u starých rodičov, hnedé a hrdzavožlté odtiene, strnisko starého otca usalašeného v hojdamom kresle, prísneho, zanedbaného, v obnosenom tielku a flakatých

kaki nohaviciach. Videla pôvod matkinej neveselej povahy a obmedzenej predstavivosti. V tom čase, v útlom detstve, sa v Amber prebudila túžba po čomsi lepšom.

Keď otvorila oči a zbadala muža oproti, ako sa postavil a mocoval s aktovkou, uvedomila si, že vlak zastavil na Grand Central Terminal. Rýchlo schmatla kabelku a sako a vystúpila spolu s pohybujúcou sa masou cestujúcich. Nikdy sa jej nezunovalo prísť po ceste na túto veľkolepú stanicu, aký rozdiel oproti zapadákovu spred rokov. Pomaly kráčala popri vysvietených výkladoch, dokonalá predzvesť obrazov a zvukov mesta, ktoré ju čakalo vonku, potom vyšla z budovy a zamierila cez niekoľko blokov popri Štyridsiatej druhej ulici na Piatu avenue. Táto každomesačná púť bola natoľko vžitá, že ju mohla absolvovať so zaviazanými očami.

Jej prvé kroky viedli vždy do hlavnej čítárne newyorskej verejnej knižnice. Usadila sa pri jednom z dlhých stolov, slnečné lúče sa liali cez vysoké okná a vpíjali do krásnych stropných fresiek. Dnes ju steny plné kníh mimoriadne upokojovali. Pripomínali, že všetky vedomosti, po ktorých zatúži, sú na dosah. Tu sedávala, čítala, objavovala veci a spriadala plány. Ticho a pokojne si dvadsať minút posedela, potom znova vyšla von a kráčala po Piatej avenue.

Šla pomaly, ale rozhodne okolo luxusných obchodov lemujujúcich ulicu. Versace, Fendi, Armani, Louis Vuitton, Harry Winston, Tiffany & Co., Gucci, Prada, Cartier – nebolo im konca, jeden za druhým tie najdrahšie butiky sveta. Pochodila všetky, vdychovala arómu mäkkej kože a vône exotických parfumov, vtierala si do pokožky zamatové krémy a drahé oleje, ktorých testery tu boli lákavo vyložené.

Pokračovala okolo Diora a Chanel, zastala, aby obdivovala splývajúcu róbu v striebornej a čiernej farbe, navlečenú na figuríne vo výklade. Hľadela na šaty, predstavovala si, ako ich má na sebe – vlasy vysoko vyčesané, dokonalý mejkap, vojde do bálovej miestnosti zavesená do svojho manžela a vzbudzuje obdiv všetkých žien. Pokračovala na sever, až došla k Bergdorf Goodman a nadčasovému Plaza Hotel. Pokúšalo ju vyjsť po červenom koberci hore schodmi do veľkej haly, no bolo dávno po jednej hodine a cítila hlad. Niesla si z domu zabalený obed, keďže si nemohla dovoliť minúť ťažko zarobené peniaze na múzeum aj obed na Man-

hattane. Prešla cez Päťdesiatu ôsmu ulicu do Central Parku, sadla si na lavičku s výhľadom na rušnú ulicu a vybalila z vrečka malé jablko a pečivo s hrozienkami a orechmi. Pomaly jedla, sledovala náhliace sa postavy a po tisíci raz si s vďakou spomenula, že unikla životu svojich rodičov, banálnym rozhovorom a pred predvídateľnosťou všetkého. Matka jej ambície nikdy nechápala. Tvrdila, že skáče privysoko, že ju tento spôsob uvažovania privedie do ťažkostí. A potom jej to Amber predviedla, odišla definitívne, hoci možno nie tak, ako plánovala.

Dojeda a kráčala cez park k Metropolitnému múzeu, kde strávi popoludnie, a potom sa vydá podvečerným vlakom späť do Connecticutu. Za tie dva roky prešla hádam každý centimeter Metu, skúmala umenie, sedávala na prednáškach a filmoch o dielach a ich tvorcach. Najskôr ju ohromoval obrovský nedostatok vlastných vedomostí, no metodicky a krok za krokom sa prehrýzla všetkými dostupnými požíčanými knihami o umení, dejinách a majstroch. Každý mesiac sa vyzbrojila novými informáciami, znova a znova sa vracala do múzea a prezerala si to, o čom čítala. Už vedela, že dokáže fundovane debatovať so všetkými okrem tých najerudovanejších kritikov. Odkedy odišla z prepchatého domu v Missouri, neustále zdokonaľovala Amber, ktorá sa bude s ľahkosťou pohybovať medzi smotánkou. A zatiaľ jej plán vychádzal do bodky.

Po nejakom čase vošla do galérie, ktorá bývala zvyčajne poslednou zastávkou. Dlho stála pred neveľkou štúdiou Tintoretta. Netušila, koľkokrát sa dívala na obrázok, no venovanie sa jej vrylo do pamäti: „Dar z kolekcie Jacksona a Daphne Parrishovcov“. Váhavo sa odvrátila a zamierila k novej výstave Aelberta Cuypa. Prečítala jedinú knihu, čo o ňom našla na policiach knižnice v Bishops Harbor. Cuyp bol umelec, o akom nikdy nepočula, prekvapilo ju bohatstvo jeho diela a sláva. Kráčala výstavou k obrazu, ktorý obdivovala v knihe, a dúfala, že ho tu nájde. *Rieka Maas v Dordrechte za búrky*. Obraz bol ešte veľkolepejší, ako si predstavovala.

Stál pri nej postarší pár, tiež v tranze.

„Úžasné, však?“ prihovorila sa žena Amber.

„Viac než som čakala.“

„Je veľmi odlišný od jeho ostatných krajínok,“ zapojil sa muž.

Amber naďalej uprene hľadela na obraz a vravela: „To je, ale namaľoval viac veľkolepých pohľadov na holandské prístavy. Vedeli ste, že maľoval aj biblické výjavy a portréty?“

„Naozaj? To som nevedel.“

Možno by si si mal niečo prečítať, než ideš na výstavu, pomyslela si, no len sa usmiala a pokračovala ďalej. Milovala to, keď mohla dať najavo svoje prevyšujúce vedomosti. A vedela, že Jackson Parrish, muž hrdý na svoju kultúrnosť a estetické cítenie, by to ocenil.

3

Amber pocítila v hrdle žľč závesti, keď sa na obzore zjavil vznešený dom na Long Island Sound. Bielou bránou dokorán sa vstupovalo do multimilionárskej rezidencie, ponad nenápadný plot prekypovala bujná zeleň a kriky ruží, samotný dom bol dvojposchodová sivobiela budova. Pripomínal jej obrázky bohatých letných sídel v Nantucket a Martha's Vineyard. Stavba sa majestátne tiahla pozdĺž pobrežia; dom na brehu mora.

Sídlo bezpečne ukryté pred zrakmi tých, čo si taký príbytok nemohli dovoliť. Toto ti zabezpečí majetok, hovorila si. Dá ti prostriedky a moc ukryť sa pred svetom, ak po tom túžiš – alebo to potrebuješ.

Amber zaparkovala svoju desaťročnú modrú Toyotu Corollu, ktorá by popri najnovších modeloch Mercedesu a BMW vyzerala smiešne, predpokladala, že o chvíľu sa tu zjavia. Na okamih zavrela oči a sedela, pomaly dýchala a v hlave si premietala informácie, čo nazhromaždila za posledné týždne. Ráno sa starostlivo obliekla, rovné hnedé vlasy sčesané z tváre a upevnené sponou z korytnačej kosti, nepatrný mejkap, iba náznak púdru na lícach a celkom jemný balzam na perách. Na sebe mala vyžehlenú béžovú zvonovú sukňu a biele tričko s dlhým rukávom, oboje si objednala z katalógu I. I. Bean. Pevné a jednoduché sandále, pohodlná vychádzková obuv bez náznaku ženskosti. Škaredé okuliare s veľkým rámom dopĺňali zvolený štýl. Posledný pohľad do zrkadla pred odchodom z domu ju uspokojil. Vyzerala jednoducho, ako sivá myš. Žena, ktorá nepredstavovala žiadnu hrozbu, a už vôbec nie pre Daphne Parrishovú.

Hoci Amber vedela, že môže vzbudiť dojem nezdvorilosti, prišla na schôdzku o čosi skôr. Chcela byť chvíľu osa-

mote s Daphne, kým prídu ostatné ženy a nastane čas na predstavovanie. Budú ju považovať za mladú, nevýraznú pracovníčku, ktorú si Daphne vybrala a poverila pomáhajúcim pri charitatívnej činnosti.

Otvorila dvere auta a vyšla na príjazdovú cestu vysypanú drveným kameňom. Vyzeralo to, akoby každý úlomok kameňa starostlivo položili pod jej nohy, všetky rovnaké, čisté, dokonale zametené a vyleštené. Ako sa blížila k domu, skúmala pozemok a obydlie. Uvedomila si, že vstupuje odzadu, pravdaže, predná časť bola obrátená k vode, napriek tomu to bolo vznešené priečelie domu. Po ľavej strane stál biely črepník s neskoroletnými kvetmi vistérie a za ním dve dlhé lavice. Amber čítala o takomto bohatstve, videla nespočetné obrázky v časopisoch a na online prehliadkach rezidencií celebrit a boháčov. No po prvý raz sa dostala tak blízko.

Vyšla po širokých kamenných schodoch a zazvonila. Dvere boli obrovské, tvorili ich panely vitráže, cez ktoré Amber dovidela na dlhú chodbu vedúcu k prednej časti domu. Z miesta, kde stála, zbadala ligotavú modrú hladinu, ale už sa tu zjavila Daphne, otvárala dvere a usmievala sa.

„Ako rada ťa vidím, teším sa, že si mohla prísť,“ privítala ju. Vzala Amber za ruku a viedla ju dnu.

Amber sa hanblivo usmiala, úsmev si natrénovala v kúpeľni pred zrkadlom. „Ja ďakujem za pozvanie, Daphne. Som rada, že môžem byť užitočná.“

„Som nadšená, že si v tíme. Poď ďalej. Stretnutie sa koná v zimnej záhrade.“ Daphne ju zaviedla do osemuholníkovej miestnosti s oknami od zeme po strop, všade pestrofarebná kvetinová potlač. Francúzske dvere dokorán, Amber vdychovala omamnú slanú vôňu mora.

„Prosím, usad' sa. Máme ešte niekoľko minút, kým prídu ostatné.“

Amber sa zaborila do mäkkej sedačky a Daphne si sadla oproti na jedno zo žltých kresiel, ktoré dokonale dopĺňali zariadenie tejto nonšalantne elegantnej miestnosti. Rozčuľovala ju ľahkosť, aká vyžarovala z Daphne, akoby bohatstvo a privilégia boli jej prirodzeným právom. Akoby ju vystrihli z časopisu *Town and Country*, sivé nohavice dokonalého strihu a hodvábna blúza, jediným šperkom boli veľké perly v ušiach. Lesklé blond vlasy jej vo voľných vlnách

lemovali aristokratickú tvár. Amber odhadla oblečenie a náušnice na viac ako tri tisícky, nehovoriac o kameni v prstene či Cartier Tank. Pravdepodobne mala tucet ďalších v šperkovnici hore. Amber skontrolovala čas na hodinkách, bol to lacný model zo supermarketu, a videla, že má ešte aspoň desať minút osamote s Daphne.

„Vďaka, že mi umožňuješ pomáhať, Daphne.“

„To ja ti musím poďakovať. Rúk nikdy nie je dosť. Chcem povedať, všetky ženy sú úžasné, usilovné, ale ty to chápeš, pretože si to prežila.“ Daphne sa pohla na stoličke. „Veľa sme si toho povedali o našich sestrách, ale nie až toľko o nás. Viem, že nepochádzaš odtiaľto, tuším si mi vravela, že si sa narodila v Nebraske.“

Amber si svoj príbeh starostlivo pripravila. „Presne tak. Pochádzam z Nebrasky, odišla som, keď mi zomrela sestra. Moja priateľka zo strednej tu študovala. Keď prišla domov na pohreb mojej sestry, navrhla mi, že zmena vzduchu mi prospieje, začať niekde nanovo a môcť sa stretávať. Mala pravdu. Veľmi mi to pomohlo. Už takmer rok som v Bishops Harbor, no každý deň myslím na Charlene.“

Daphne na ňu uprene hľadela. „Je mi ľúto, že ťa postihla taká strata. Kto to nezažil, nevie, čo je to za bolesť stratiť súrodenca. Aj ja každý deň myslím na Julie. Niekedy ma to celkom premôže. Preto je pre mňa práca v nadácii taká dôležitá. Som požehnaná dvoma zdravými dcérami, no táto choroba postihuje toľko rodín.“

Amber vzala fotografiu dvoch dievčat v striebornom ráme. Obe blondínky, opálené, v rovnakých plavkách, sedia so skríženými nohami na móle a držia sa okolo pliec. „To sú tvoje dcéry?“

Daphne pozrela na obrázok a spokojne sa usmiala. „Áno, toto je Tallula a toto Bella. Fotka je z leta minulého roka pri jazere.“

„Sú rozkošné. Koľko majú rokov?“

„Tallula má desať, Bella sedem. Som rada, že majú jedna druhú.“ Daphne sa zahmlili oči. „Modlím sa, aby to tak bolo navždy.“

Amber si spomenula, že keď sa herci učia rozplakať, myslia na nejakú smutnú udalosť. Snažila sa rozpomenúť na niečo smutné, no najsmutnejšie sa jej zdalo, že nesedí na

mieste Daphne ako pani tohto neskutočného domu. Pokúsila sa vystrúhať čo najdojatejší výraz, keď odkladala fotku na stôl.

Práve vtedy sa ozval zvonec pri dverách a Daphne sa zdvihla, aby šla otvoriť. „Ponúkni sa kávou alebo čajom. Sú tam aj nejaké dobroty. Všetko nájdeš na servírovacom stolíku.“

Amber vstala a kabelku si položila na stoličku vedľa Daphne, aby vyznačila svoje územie. Keď si nalievala kávu, do miestnosti vpadli ďalšie ženy, smiali sa a objímali. Nenávidela kvákanie ženských zhromaždení, znelo to ako krdeľ hydiny na dvore.

„Ahojte, všetci,“ hlas Daphne sa niesol ponad ostatné, ktoré vzápätí stíchli. Podišla k Amber a objala ju okolo pliec. „Chcem vám predstaviť novú členku výboru, Amber Pater-sonovú. Amber bude skvelou súčasťou nášho tímu. Žiaľ, je trochu aj odborníčka, jej sestra zomrela na cystickú fibrózu.“

Amber zapichla oči do zeme, v skupinke sa ozvalo empatické mumranie.

„Čo keby sme si všetky posadali a jedna po druhej sa Amber predstavíme,“ navrhla Daphne.

Sadla si s tanierikom a so šálkou v ruke, zadívala sa na fotku svojich dcér a, ako si Amber všimla, nepatrne ju posunula. Amber sa rozhliadala po kruhu, ženy sa postupne s úsmevom predstavovali krstnými menami: Lois, Bunny, Faith, Meredith, Irene a Neve. Všetky nastajlované a žiariace, no Amber zaujali predovšetkým dve z nich. Bunny nosila veľkosť hádam 32, dlhé rovné blond vlasy a veľké zelené oči jej krásu podčiarkovali. Dokonalá v každom ohlade, a bola si toho vedomá. Amber ju videla vo fitku v kratučkých šortkách a športovej podprsienke, cvičila ako posadnutá. Zdalo sa, že Bunny si ju doteraz nikdy nevšimla. Amber sa chcela pripomenúť, *Hej, poznám ťa, ty si tá, čo sa vystatuje, že ti to manžel robí do tvojej dievčenskej riti.*

A potom Meredith, ktorá medzi ne vôbec nezapadala. Bola draho, no nenápadne oblečená, na rozdiel od gýčových odevov ostatných. Mala drobné zlaté náušnice a jednoduché žltkasté perly sa jej vynímali na hnedom svetri. Dĺžka sukne bola tiež čudná, ani maxi, ani mini, niečo medzitým. Ako stretnutie pokračovalo, začalo byť zjavné, že sa od ostat-